

mentschefs brev og forsvarschefens brev til departementschefen. Sagen er ikke længere.

Det, man kan diskutere, er selvfølgelig, hvad der efterfølgende burde være foretaget i sagen, og det er det, hr. Holger K. Nielsen diskuterer. Og der er det min holdning, at det, der er foretaget i sagen af undertegnede, er proportionalt i forhold til den fejlbedømmelse af retningslinjerne, som der var tale om.

Holger K. Nielsen (SF):

Det er dér, jeg ikke kan være enig med ministeren. Vi har fået klarlagt her i dag:

Forsvarschefen har arbejdet helt, helt af sig selv før den 21. februar. Han har ikke orienteret sin regering. Han får besked efter den 21. februar. En uge efter modtagelsen af brevet får han telefonisk besked om, at han skal stikke piben ind i forhold til den finske general.

Der blev afsendt et brev den 20. marts med den samme besked. Forsvarschefen stemmer alligevel imod de klare meldinger, han har fået fra regeringen.

Jeg vil godt for det første have bekræftet, om den fremstilling er rigtig. Der kan ikke være nogen som helst tvivl for forsvarschefen efter telefonsamtalen dér i starten af marts, omkring den 1. marts, om, at han ikke længere skal arbejde for den finske general. Han gør det alligevel.

Og så vil jeg godt endnu en gang spørge forsvarsministeren – jeg forstod, at han ikke ville fyre forsvarschefen, men: Er det acceptabelt for et demokratisk samfund, at militæret løsriver sig så meget, at forsvarschefen fører sin helt, helt egen private udenrigspolitik imod sin egen regering?

Forsvarsministeren (Jan Trøjborg):

Jeg tror ikke, at jeg kan komme det meget tættere, end jeg gjorde før. Altså her har vi et eksempel på uenighed mellem hr. Holger K. Nielsen og mig selv. Jeg synes, at hr. Holger K. Niensens reaktion er ude af proportion med sagens karakter.

Forsvarschefen var bekendt med de prioriteter, regeringen havde, ja.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Hr. Peter Skaarup. Næ, jeg kan se, at hr. Peter Skaarup har haft to omgange.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 2569

13) Til socialministeren af:

Villy Søvndal (SF):

»Er Hobro Kommunes beslutning om at ville flytte en 4-årig pige fra en familiepleje, som pigen har opholdt sig hos i omkring tre år, til en ny familiepleje i overensstemmelse med intentionerne i den lovgivning på området, som trådte i kraft 1. januar 2001?«

Skriftlig begrundelse

Ifølge Politiken 26. april 2001 har Græsted-Gilleleje Kommune anbragt et barn i familiepleje, hvor barnet tilsyneladende fungerer godt og trives. Imidlertid er moderen flyttet til Hobro Kommune, som nu af uransagelige grunde har besluttet, at barnet skal flyttes fra sin nuværende familiepleje, som barnet er knyttet til, til en ny familiepleje. Af bemærkningerne til lovforslag nr. 232 i folketingsåret 1999-2000 (Forslag til lov om ændring af lov om social service og lov om retssikkerhed og administration på det sociale område (Styrkelse af den særlige støtte til børn og unge og om dispensationsadgang ved nedsettelse af børn- og ungeudvalg), som blev vedtaget med ikrafttrædelse 1. januar 2001, fremgår det blandt andet, at formålet med lovforslaget er at sikre, at støtte til børn og unge med særlige behov ydes til barnets bedste og at understrege betydningen af en tidlig indsats og af stabile anbringelsesforløb. Det hed videre, at »Regeringen har fundet det afgørende at fremsætte et lovforslag, der i højere grad kan sikre, at støtten ydes til barnets bedste, at den tidlige indsats forbedres og at tidsperspektiverne i anbringelserne skaber større stabilitet for barnet og den unge«. Et af formålene med denne lovgivning var at undgå de såkaldte svingdørsbørn, som skifter opholdssted utallige gange i løbet af deres barndom. Der er eksempler på, at en ung på 15 år har været 29 steder i løbet af sin opvækst. Så skal det næsten gå galt. Efter spørgerens opfattelse er Hobro Kommunes holdning ude af trit med formålet i den lovgivning på området, der trådte i kraft 1. januar 2001. En af de helt fundamentale forudsætninger for en god barndom er, at barnet ikke udsættes for mange skift i tilværelsen. Den eneste grund, til at et barn bør flyttes fra den oprindelige placering, burde efter spørgerens opfattelse være, at det er nødvendigt af hensyn til barnets tarv. Sådan har spørgeren også opfattet